

KLIATBA PRAVEJ LÁSKY



YOLIOX

Začína sa krvavý boj o šťastný koniec

STEPHANIE GARBER



STEPHANIE GARBER

KLIATBA
PRAVEJ
LÁSKY

Preložila Klára Kruteková

Stephanie Garber
A CURSE FOR TRUE LOVE

Copyright © 2023 by Stephanie Garber

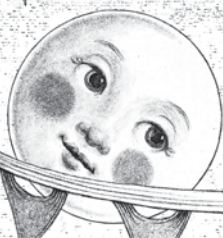
Translation © 2024 by Klára Kruteková

Jacket design by Erin Fitzsimmons

Slovak edition © 2024 by IKAR, a.s.

ISBN 978-80-551-9455-4

*Pre každého, kto kedy dúfal
v druhú šancu*



Starý tehlový
hostinec

VOLNÉ IZBU

► JEDNA POSGEL ◀

Starý tehlový hostinec

Dedina Merrywood

Merrywoodské sídlo

Sever

Kde bolo, tam bolo,





Strom
duši

Prekliaty les

Lov

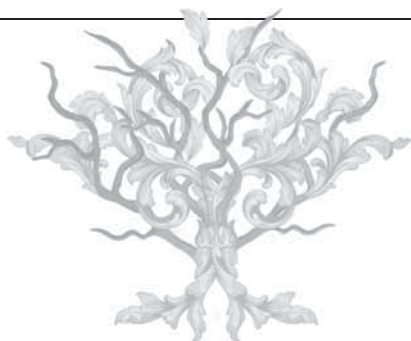
Vlčí zámok

Merrywoodsky les

Strom fénix

na Nádherom Severe

ŠTVRTÁ ČASŤ



*Žili šťastne,
až kým nepomreli*



Evangeline

Evangeline celý život verila, že sa jedného dňa ocitne v rozprávke. Keď bola malá a do obchodu s podivuhodnosťami priviezli nový tovar, zakaždým okamžite bežala k debnám. Prezerala si všetko, čo v nich bolo, a sama seba sa pýtala: *Mohlo by ma toto vyvrátiť do sveta fantázie?*

Raz dorazila do obchodu obrovská debna, v ktorej bola len kľučka od dverí. Bola tmavozelená a vo svetle sa trblietala ako čary. Evangeline bola presvedčená, že ak ju pripevní na tie správne dvere, otvorí ich do iného sveta a jej rozprávka sa začne.

Bohužiaľ, kľučka nikdy neotvorila dvere do ničoho, čo by sa vymykalo normálu. Evangeline sa však nikdy nevzdala nádeje, že jedného dňa sa ocitne niekde inde.

Dúfanie, predstavy a viera v čary vždy boli pre Evangeline také prirodzené ako dýchanie. No teraz, keď sa naozaj nachádzala niekde inde, v náručí pekného mladíka, ktorý tvrdil, že je jej manžel, sa jej veľmi ťažko dýchalo.

Manžel. Z toho slova sa jej zatočila hlava. Ako? Ako? Ako? Bola v priveľkom šoku, aby dokázala sformulovať viac ako jednoslovnú otázku. Vlastne ju ani nedokázala povedať nahlas.

Keby ju ten mladík nadržal, možno by sa opäť zrútila na zem. Získať a stratiť toľko vecí naraz bolo na ňu priveľa.

Jej posledná spomienka bola, ako sedí pri otcovej smrteľnej posteli. Aj tá spomienka však bola mierne rozmazaná. Akoby jeho smrť bola súčasťou vyblednutého portrétu, ibaže on nebol iba vyblednutý – boli z neho aj bezcitne poodtrhávané kúsočky. Nedokázala si jasne vybaviť mesiace pred otcovou smrťou ani to, čo sa dialo potom. Ani si nespomínala, ako dostal tú horúčku, ktorá ho zabila.

Vedela iba to, že tak ako jej mama, aj otec je preč – a už dlho.

„Viem, že to musí byť pre teba desivé. Viem si predstaviť, že sa cítiš opustená, ale nie si, Evangeline.“ Cudziniec, ktorý tvrdil, že je jej manžel, ju objal o niečo silnejšie.

Bol taký vysoký, že sa Evangeline pri ňom cítila maličká, a držal ju tak blízko pri sebe, až cítila, že sa trasie tak ako ona. Nemala dojem, že by bol rovnako vydesený ako ona, no očividne nebol taký sebavedomý, ako vyzeral. „Máš mňa – a neexistuje nič, čo by som pre teba neurobil.“

„Lenže ja si ťa nepamätám,“ povedala. Trochu sa zdráhala odťahnúť od neho. No celé to bolo ohromujúce. On bol ohromujúci.

Keď sa odťahla, cudzincovi nabehla medzi obočím hlboká ryha. Odpovedal však trpezlivo, hlas mal tichý a upokojujúci. „Volám sa Apollo Acadian.“

Evangeline čakala na vzplanutie pochopenia alebo aspoň na iskričku. Potrebovala niečo, čo by ju podržalo. Čo by jej zabránilo opäť padnúť na zem, a Apollo vyzeral, že by tým chcel pre ňu byť. Ešte nikto na ňu nehľadel tak prenikavo.

Pripomínal jej rozprávkového hrdinu. Široké plecía a výrazné črty tváre, hlboké tmavé oči a oblečenie, z ktorého sršalo bohatstvo a ktoré vám v mysli vyvolávalo obrazy truhlíc s po-

kladom a zámkov. Mal na sebe tmavočervený kabát s vysokým golierom a so zlatým vyšívaním na manžetách a pleciach. Pod ním mal čosi ako kabátec – teda aspoň si myslela, že sa tomu tak hovorí. Muži vo Valende sa obliekali inak.

No očividne sa už vo Valende nenachádzala. Tá myšlienka v nej vyvolala ďalšiu vlnu paniky a tá spôsobila, že sa jej z úst vyvalili slová: „Ako som sa sem dostala? Ako sme sa zoznámili? Prečo si ťa nepamätám?“

„Spomienky ti ukradol niekto, kto sa nás snažil rozdeliť.“ V Apollových očiach sa niečo zalesklo, no nedokázala rozoznať, či to bol hnev alebo bolesť.

Kiežby si ho pamätala! No čím viac sa snažila, tým viac zlyhávala. Bolela ju hlava a v hrudi akoby mala prázdno, akoby ju obrali o viac než len spomienky. Na okamih bola tá agónia taká hlboká a silná, že jej zovrelo srdce, a akosi očakávala, že si nájde v hrudi dieru. No žiadna rana tam nebola, srdce mala na mieste. Cítila, ako bije. No mala pocit, že by tam nemalo byť. Že by malo byť rovnako zlomené, ako sa cítila.

A vtom ju to zasiahlo, nie pocit, ale myšlienka – ostrá a úlomkovitá.

Musí niekomu povedať niečo dôležité.

Nepamätala si však čo. No cítila, že od toho, o čo sa musí podeliť, závisí celý jej svet. Už len pri pomyslení na to sa jej rozprúdila krv v žilách. Rozpomínala sa, čo to bolo a komu to musela povedať. Mohlo ísť o Apolla?

Preto jej ukradli spomienky?

„Prečo sa nás niekto snažil rozdeliť?“ opýtala sa Evangeline.

Možno mu položila aj viac otázok. Možno by sa ho znovu opýtala, ako sa zoznámili a ako dlho sú zosobášení, no Apollo odrazu znervóznel.

Zahľadel sa Evangeline ponad plece a potichu odvetil: „Je to komplikované.“

Nasledovala jeho pohľad a uvidela zvláštne drevené dvere, pri ktorých bola predtým schúlená. Po oboch stranách stáli kamenné sochy anjelov bojovníkov, ktoré vyzerali ako živé. Krídla mali rozprestreté a špinavé od zaschnutej krvi. Pri pohľade na ne ju opäť zaboľelo pri srdci, akoby si jej telo spomínalo na to, čo myseľ zabudla.

„Vieš, čo sa tu stalo?“ opýtala sa.

Na zlomok sekundy sa Apollovi v tvári objavilo čosi ako pocit viny, no mohol to byť aj smútok. „Sľubujem, že ti odpoviem na všetky otázky. No teraz musíme odtiaľto vypadnúť. Musíme odísť skôr, než sa vráti.“

„Kto sa má vrátiť?“

„Zloduch, ktorý ti vymazal všetky spomienky.“ Apollo chytil Evangeline za ruku a rýchlo ju viedol z miestnosti s dverami a anjelmi bojovníkmi.

Na police s knihami zviazanými stužkami a strapcami dopadali lúče ranného slnka. Ukázalo sa, že sú v starovekej knižnici, aj keď čím ďalej šli, tým novšie tie knihy vyzerali.

Podlaha sa zmenila zo zaprášenej kamennej na vyleštenú mramorovú, svetlo bolo ostrejšie, knihy sa zmenili na výtlačky v koženej väzbe. Evangeline opäť hľadala niečo, čo by jej bolo povedomé. Niečo, čo by si pamätala. Mysle mala o niečo jasnejšiu, no nič jej nepripadalo povedomé.

Skutočne bola niekde inde a zdalo sa, že je tu dosť dlho na to, aby stretla hrdinov aj zloduchov, aby sa ocitla v bitke medzi nimi.

„Kto to bol?“ tlačila na Apolla. „Ten, čo mi ukradol spomienky?“

Apollo zastal a potom ešte viac pridol do kroku. „Sľubujem, že ti všetko poviem, ale mali by sme odtiaľto...“

„Och bože!“ zhíkol niekto.

Evangeline sa otočila a zbadala ženu v bielych šatách, ktorá

stála medzi policami s knihami. Tá žena – Evangeline predpokladala, že nejaká knihovnička – si rukou zakryla ústa. Bola v šoku a vypliešťala oči na Apolla.

Na chodbu vyšiel ďalší knihovník. Takisto zalapal po dychu a odpadol. Knihy popadali na zem a knihovnička kričala: „To je zázrak!“

Prichádzalo čoraz viac knihovníkov a učencov a všetci kričali to isté.

Evangeline sa schúlila k Apollovi. Postupne ich obklopil dav. Najprv len knihovníci, no o chvíľu aj služobníctvo a dvorania. A nakoniec strážnici v nablýskaných brneniach, ktorých nepochybne privolal krik a rásus.

Miestnosť, v ktorej sa nachádzali, siahala minimálne cez štyri poschodia, no Evangeline mala odrazu pocit, že je malá a dusí sa v nej, čím viac neznámych ľudí sa v nej hromadilo.

„Vrátil sa...“

„Vrátil sa...“

„To je zázrak!“ opakovali všetci. Ich slová zneli úctivo a po lícach sa im kotúľali slzy.

Evangeline nevedela, čo sa deje. Akoby sa stala svedkom niečoho, čo sa zvyčajne stáva vo kostole. Je možné, že sa vydala za svätca?

Zdvihla pohľad na Apolla a rozpomínala sa na jeho priezvisko. Acadian. Tak sa predstavil. Nevybavovala si žiadny príbeh o Apollovi Acadianovi, no určite nejaké existovali. Keď ho prvý raz uvidela, predstavila si, že je to nejaký hrdina, no ľudia okolo nich naňho hľadeli, akoby bol ešte viac.

„Kto si?“ zašepkala Evangeline.

Apollo si priložil jej ruku k ústam a pobozkal jej hánky. Evangeline sa zachvela. „Som ten, kto nedovolí, aby ti ešte niekedy niekto ublížil.“

Niekoľko ľudí, ktorí jeho slová začuli, si povzdychlo.

Potom Apollo zdvihol voľnú ruku a gestom umlčal burácajúci dav.

Všetci okamžite stíchli. Podaktorí dokonca klesli na kolena.

Bolo zvláštne vidieť toľkých ľudí tak rýchlo stíchnuť. Vyzerali, že ani nedýchajú, keď sa im Apollov hlas niesol ponad hlavy.

„Vidím, že mnohí z vás neveria vlastným očiam. Ale to, čo vidíte, je skutočné. Som nažive. Keď opustíte túto miestnosť, povedzte každému, koho stretnete, že princ Apollo zomrel, no prešiel peklom, aby sa mohol vrátiť.“

Princ. Evangeline mala sotva možnosť pochopiť to slovo a jeho význam, keď jej Apollo pustil ruku a rýchlo si vyzliekol zamatový kabát a po ňom ľanovú košelu.

Niekoľko zhromaždených zalapalo po dychu. Evangeline nevynímajúc.

Apollo mal dokonalú, hladkú a svalnatú hrud' a nad srdcom krásne tetovanie – dva meče v tvare srdca a medzi nimi meno Evangeline.

Až dosiaľ jej všetko pripadalo ako sen, poblúznenie pri horúčke, z ktorého sa čochvíľa prebudí. No jej meno na Apollovej hrudi pôsobilo tak stálo, ako jeho slová nezneli. Nebol pre ňu cudzinec. Poznal ju dosť dobre na to, aby si dal vytetovať jej meno na hrud'.

No keď sa otočil, ukázal im ďalšiu vec, ktorá prekvapila nielen ju, ale všetkých. Apollov krásny, rovný chrbát pokrývala pavučina jaziev.

„Toto je daň, ktorú som zaplatil, aby som sa mohol vrátiť!“ vykrikol. „Keď som povedal, že som prešiel peklom, myslel som to smrteľne vážne. No musel som sa vrátiť. Musel som napraviť to zlé, čo sa v mojej neprítomnosti stalo. Viem,

že mnohí veríte, že ma zabil môj brat Tiberius, no to nie je pravda.“

V dave to šokovane zašumelo.

„Otrávil ma muž, ktorého som považoval za priateľa!“ zahučal Apollo. „Zabil ma lord Jacks. Potom ukradol spomienky mojej nevesty Evangeline. Nezastavím sa, kým lorda Jacksa nenájdeme a nezaplatí za svoje zločiny životom!“



Evangeline

O d stien, ktoré lemovali police plné kníh, sa odrážali hlasy. Strážnici sa dušovali, že nájdu toho kriminálnika lorda Jacksa, zatiaľ čo nablýskaní dvorania a učenci v plášťoch chrlili otázky ako spršku šípov.

„Ako dlho ste nažive, vaša výsosť?“

„Ako ste sa vrátili z pekla, lord princ?“

„Prečo vám lord Jacks ukradol spomienky?“ Túto otázku položil starý dvoran Evangeline a sprevádzal ju pohľad prižmúrených očí.

„Dost“, zasiahol Apollo. „Nepovedal som vám o hrôzach, ktorými moja žena prešla, preto, aby ste ju zahrnuli otázkami, na ktoré vám nedokáže odpovedať. Podelil som sa s vami o túto informáciu, pretože chcem, aby sa lord Jacks našiel. Živý alebo mŕtvy. Aj keď teraz by som ho najradšej videl mŕtveho.“

„My vás nesklameme!“ skríkli strážnici.

Starovekou knižnicou sa niesli ďalšie vyhlásenia týkajúce sa spravodlivosti a Jacksa. Evangeline hučalo v hlave. Bolo toho na ňu priveľa. Ten hluk, otázky, príval neznámych tvárí, Apolova zmienka o tom, ako prešiel peklom.

Povedalo sa toho ešte viac, no Evangeline iba pískalo v ušiach.

Chcela sa pridržať Apolla – bol jediným, čo v tejto novej realite mala. No zároveň to bol mocný princ, preto mala pocit, že viac ako jej samotnej patrí všetkým ostatným. Bála sa ho otravovať s ďalšími otázkami, aj keď ich mala toľko na jazyku. Ešte stále netušila, kde vlastne je.

Z miesta, kde stála, videla von cez oválne okno pod ob-
lúkom políc. Malo bledomodré sklo a za ním sa týčili ihlič-
naté stromy vysoké ako veže pokryté malebnou snehovou
pokryvkou. Vo Valende snežilo len veľmi zriedka a nikdy
tak husto ako tu. Akoby bol svet koláč a sneh hrubá biela
poleva.

Ako si všimla už predtým, móda na tomto mieste bola od-
lišná, na akú bola zvyknutá. Strážnici vyzerali ako rytieri zo
starých príbehov a dvorania mali na sebe podobné formálne
oblečenie ako Apollo. Muži boli odetí v kabátoch, zatiaľ čo
ženy mali prepracované zamatové šaty s odhalenými plecami
a so zníženým pásom ozdobené vyšívanými opaskami alebo
šnúrmi perál.

Evangeline takto oblečených ľudí ešte nevidela. No už
o nich počula.

Jej mama sa narodila na Nádhernom Severe a rozprávala
jej nespočetné množstvo príbehov o tejto krajine a rozprávok,
vďaka ktorým si ho Evangeline predstavovala ako najčarovnej-
šie miesto na svete.

Ibaže teraz sa vôbec necítila čarovne.

Apollo sa odvrátil od rednúceho davu a opäť venoval po-
zornosť Evangeline. Vyzeralo to tak, že ľudia odchádzali, aby
rozšírili zvesť, že Apollo vstal z mŕtvych. Prečo by nie? Evan-
geline ešte nepočula, že by niekto odrazu ožil. Aj preto sa cítila
akási maličká, keď vedľa neho stála.

Zostalo len pár ľudí a tých Apollo ignoroval. Hlboko sa jej
pozrel do očí. „Nemusíš sa ničoho báť.“

„Nebojím sa,“ zaklamala.

„Pozeráš sa na mňa inak.“ Obdaril ju takým okúzľujúcim úsmevom, že nechápala, prečo jej hneď nenapadlo, kto to je.

„Ty si princ,“ zapišťala.

Apollo sa na ňu uškrnul. „Je to problém?“

„Nie, len...“ Takmer povedala, že si nikdy nepredstavovala, že by sa mohla vydať za princa.

No, samozrejme, predstavovala si to. Ibaže jej predstavy neboli také podrobné ako toto. To, čo práve videla, predstihlo všetky sny, ktoré kedy o kráľovstvách, hradoch a vzdialených miestach mala. No aj tak by to všetko vymenila za to, aby si spomenula, ako sa sem dostala, ako sa zaľúbila a vydala za tohto muža a stratila niečo, čo pripomínalo kus jej srdca.

A vtedy jej niečo napadlo. V rozprávkach má každé kúzlo svoju cenu. Nič nie je zadarmo. Poddané, ktoré sa zmenia na princezné, za to vždy zaplatia. Ktovie, či strata spomienok nebola tou cenou, ktorú musela zaplatiť.

Vymenila svoje spomienky spolu s kúskom svojho srdca za to, aby mohla byť s Apollom? Mohla by byť taká hlúpa?

Apollov úsmev znežnel. Už si ju ním nedoberal, ale uisťoval ju. Keď prehovoril, aj jeho slová boli nežnejšie, akoby vycítil, ako sa Evangeline cíti. Alebo to bolo preto, lebo ju tak dobre poznal, aj keď ona jeho nepoznala vôbec. Mal jej meno vyteťované na hrudi.

„Všetko bude v poriadku,“ chlácholil ju potichu a odhodlane. „Viem, že je toho na teba priveľa. A nerád ťa opúšťam, no musím sa postarať o nejaké záležitosti. Moji strážnici ťa zatiaľ odprevadia do tvojej komnaty. Pokúsim sa však nenechať ťa samu prídlho. Prisahám, že pre mňa nie je nič dôležitejšie než ty.“

Apollo jej opäť pobozkal ruku a posledný raz na ňu pozrel, potom odkráčal preč spolu so svojimi osobnými strážnikmi.

Evangeline sa cítila osamelá. V hlave jej vírilo viac otázok, než na ktoré mala odpoveď. Ak sa Apollo vrátil spomedzi mŕtvych, ako hneď vedel, čo sa jej stalo? Možno sa mylil v tom, že jej lord Jacks spomienky ukradol. Možno ich skutočne pocho- bo vymenila. Ktovie, či by ich nedokázala vymeniť späť.

Táto otázka ju májala, kým nasledovala strážnikov, ktorých jej Apollo prideliť. Veľa jej toho cestou nepovedali, no zmienili sa aspoň o tom, že Apollov zámok sa nazýva Vlčí zámok. Po- stavil ho prvý kráľ Nádherného Severu, známy Wolfric Valor. Evangeline si spomenula na všetky príbehy, čo jej mama o Se- vere rozprávala.

V porovnaní s tým, kde vyrastala, jej Sever pripadal neuve- ritelne starý, akoby každý kameň pod jej nohami v sebe ukrý- val dávne tajomstvá.

Jednu chodbu lemovali dvere s najprepracovanejšími kľuč- kami. Jedna mala tvar dráčka, druhá zas vyzerala ako krídla víly a bola tam aj jedna s hlavou vlka s peknou kvetinovou korunou. Lákalo ju stlačiť ich a čakať, či náhodou neožijú. Ako zvonček zavesený nad dverami do obchodu jej otca.

Pri tej spomienke ju zaplavil smútok – nielen za zvoncom, ale aj za obchodom, rodičmi a všetkým, čo stratila. Ten prúd bol taký silný, omračujúci a náhly, že si ani neuvedomila, že zastala, až kým sa k nej nenaklonil strážnik s hrubými ryšavý- mi fúzmi a nespýtal sa: „Deje sa niečo, vaša výsosť? Máme vás odnieť?“

„Och, nie,“ zahanbila sa Evangeline. „Nohy mi fungujú. Len je toho na mňa veľa. Čo je toto za chodbu?“

„Toto je krídlo Valorovcov. Vraví sa, že tu boli izby detí Va- lorovcov, no nevie sa to naisto. Po ich smrti zostali zamknuté.“

Ale ty nás môžeš otvoriť.

Ten zvláštny hlas akoby vyšiel z niektorých dverí. Evange- line sa pozrela na strážnikov, no ani jeden nevyzeral, že by ho

počul. A tak predstierala, že ho nepočula ani ona. Už aj tak bola vo veľmi zložitej situácii. Nepotrebovala ju ešte zhoršovať tým tvrdením, že počuje vychádzať hlasy z neživých predmetov.

Našťastie sa to už nezopakovalo. Keď strážnici zastali pred zdobenými dvojíťmi dverami, kľučky vykladané kamienkami sa zaleskli, no nepovedali ani slovo. Ozvalo sa len jemné zašuchotanie, keď strážnici otvorili dvere do najhonosnejšej komnaty, akú Evangeline kedy videla.

Bola taká krásna, až mala Evangeline pocit, že pri jej otvorení by mala hrať harfa a spievať vtáčiky. Všetko bolo trblietavé, zlaté a pokryté kvetmi. Obrovský kozub lemovali kytice ľalií a okolo stĺpov postele sa vinuli biele astry. Dokonca aj veľká medená vaňa v kúpeľni bola plná kvetov – horúca voda v nej bola fialová a na hladine plávali biele a ružové okvetné lístky.

Evangeline ponorila prsty do vody. Všetko bolo také dokonalé.

Dokonca aj slúžky, ktoré vošli do izby a pomohli jej okúpať sa a obliecť, boli dokonale milé. A bolo ich napodiv veľa. Takmer desiatka. Mali sladké hlasy a jemné ruky, ktorými jej pomáhali obliecť sa do šiat hebučkých ako šepot.

Boli to šaty s odhalenými plecami s pastelovoručovou tylovou sukňou a priesvitnými rukávmi zdobenými tmavoružovými stužkami. Rovnaké stužky lemovali hlboký výstrih, z ktorého sa vlnili nadol do ružových púčikov, ktoré pokrývali priliehavý korzet. Spodok sukne sa Evangeline vlnil nad chodidlami. Jedna zo slúžok Evangelinin vzhľad zakončila tým, že jej zaplietla ružovozlaté vlasy do koruny a tú ozdobilu členkou so zlatými kvetmi.

„Musím vám povedať, vaša výsosť, že vyzeráte nádherne.“

„Ďakujem...“

„Martine...“ dokončila slúžka, skôr než sa jej Evangeline opýtala na meno. „Aj ja som z Poludníkovej ríše. Jeho výsosť princ si myslí, že by som vám mohla pomôcť trochu sa tu udomáčniť.“

„Zdá sa, že princ je veľmi ohľaduplný.“

„Myslím, že pokiaľ ide o vás... snaží sa myslieť na všetko.“

Martine sa usmiala, no zaváhanie v jej slovách prinútilo Evangeline zamyslieť sa. Mala pocit, že Apollo je pridobry na to, aby bol skutočný. Že toto všetko je pridobré.

Keď Evangeline osamela, pozrela sa do zrkadla a uvidela v ňom princeznú. Po tomto vždy túžila.

No ani tak sa ako princezná necítila.

Pripadala si iba ako predstava princeznej, so šatami, s princom a so zámkom, no mala pocit, že jej niečo chýba. Akoby sa len prezliekla do kostýmu, vstúpila do roly, z ktorej by sa dalo kedykoľvek vystúpiť, ibaže ona nemala do čoho iného vstúpiť. Pretože sa necítila ani ako dievča, ktorým bola predtým. Ako dievča plné nádeje, ktoré verilo v rozprávky, lásku na prvý pohľad a šťastné konce.

Keby ním bola, možno by bolo pre ňu ľahšie túto rolu prijať a nemať toľko otázok.

Ale tomu dievčaťu – jej – sa očividne niečo stalo. A Evangeline sa neubránila myšlienke, že to presahuje jej chýbajúce spomienky.

Srdce ju stále bolelo, akoby bolo zlomené a zostali z neho len nerovnomerné kúsky. Priložila si ruku na hrud', akoby chcela zabrániť odlomeniu ďalších kúskov. A znovu je premohol neopísateľný pocit, že medzi tým, čo zabudla, bola jedna vec dôležitejšia než ostatné, dôležitejšia než čokoľvek.

Potrebovala niekomu povedať niečo životne dôležité. No nech sa čo ako snažila, nemohla si spomenúť, čo to bolo ani komu to mala povedať.